

for virketrang er vidunderligt – også selv om der skulle gå mange skår af fagforeningsmonopoltyranniet og uddannelsesperfektionismekrav.

Der skal ikke mere ske nogen forflygtigelse af det sunde princip om, at den arbejdsduelige skal have gjort en arbejdsindsats, før han får sine penge udbetalt. Arbejdskraftreserven – om den så kun eksisterer for en enkelt dag – bliver udnyttet til samfundets tarv.

Ikke blot menneskeligt, men også samfundsekonomisk er den nuværende ordning nemlig forbryderisk ved, at loven tvinger de 250.000 arbejdsløshedsdagpengemodtagere og de 100.000 efterlønnere til ikke at måtte foretage sig noget produktivt. Vejen ud af Danmarks problemer er tværtimod, at der bliver bestilt meget mere. Derfor er det åbenbart, at samfundet ikke har råd til at undvære de mange menneskers arbejdskraft (og i øvrigt heller ikke de næsten lige så mange, der – samfundsmæssigt set – er fejlbeskæftigede med papirarbejde). Det, vi alle til syvende og sidst skal leve af, er, hvad vor arbejdskraft producerer. Når flere hundrede tusinde trækkes ud af produktionen, bliver der mindre at fordele, og den almindelige realindkomst må uundgåeligt falde.

Danmarks vigtigste råstof er den danske befolknings arbejdskraft.

Hensynsløst smider samfundet alligevel over 600.000 danskeres arbejdskraft i brokkassen.

Nødvendigheden kræver lige det stik modsatte: Alle arbejdsduelige skal i de næste mange år slide og slæbe mest muligt for at mindske ulykkesvirkningerne af misregerieret 1960–88.

Krumtappen i en ny arbejdsløshedslovgivning må derfor givetvis være at nyttiggøre dem, der står til rådighed for arbejdsmarkedet, ved at de kommer til at udføre produktivt arbejde. Jo mere, des bedre for os alle sammen. Og frem for alt i eksportproduktionens tjeneste.

Ifølge gældende lov sørger skatteyderne – der stort set er identiske med de arbejdende – for, at hver og en, der registreres arbejdsløs, får udbetalt lige så meget eller mere end dem, der afser en halv snes af dagens bedste timer til at gå på arbejde. De må værge-løst se på, at understøttelsesfolkene har dagen til egen rådighed. Blot de ikke udfører egentligt arbejde (eller hvis de alligevel gør det: at det gøres så gedulgt (sort), at det ikke opdages).

Her har vi en vigtig forklaring på, at underskud og stadig stigende gæld er hovedvirkninger af den hidtil førte politik.

Kun ved at få mere arbejde udført kommer det danske samfund op af sumpen.

Siden forsommeren 1960 har Danmarks ulykke været, at vi har produceret mindre, end vi har brugt.

Forskellen hedder betalingsbalanceunderskuddet. Det er steget vildere og vildere i de 28 år.

Det virkelige paradoksproblem er, at samtidig med den for lave produktion har der siden 1974 været en stejl vækst i arbejdsløshedsunderstøttelsen, som er statsudgiften til at aflønne folk, der kun har én pligt: de må ikke bestille noget.

Det er værre end at lægge sit hus i et sumpet kvik-sandsområde, når man bygger central lovgivning på en så forkvaklet indstilling.

Den gældende ordning er så totalt uegnet i 1980'ernes virkelighed, at lapperier hist og pist ikke hjælper. Skiftende arbejdsministre kommer nok hvert år til Folketinget med bunkebryllupsændringsforslag, men forvirringen om de bestandige forandringer har kun gjort ondt værre. Simpelt hen fordi der må en nytænkning til, hvor hele den gældende lovordning grundigt gennemændres fra A til Z. Dette systemskifte indtræder ved nærværende lovforslags ikrafttræden.

Fra da af vil blive udført massevis af samfundsnyttigt arbejde, som hidtil har måttet undværes.

Vi bliver fri for de absurde karantæneidømmelser, hvor man straffer den arbejdsløse, som har gjort en fornuftig indsats. I det hele undgås også de ømtålelige sager om arbejdsvægring og om det i praksis svært fortolkelige begreb, om vedkommende »står til rådighed for arbejdsmarkedet« med kraftige følger, alt efter hvordan afgørelsen mere eller mindre tilfældigt falder ud (en vrangvillig a-kassebestyrer kan påtvinge vedkommende at bevise sin arbejdsvillighed ved at kræve, at han helt på egen hånd skaffer sig 5-13 ugers arbejde).

Camre-problematikken (om den arbejdsløshedsunderstøttede og/eller hans ægtefælle socialindkomstmæssigt sidder godt i det – undertiden endda som kuponklippervelhavere) forsvinder helt.

Reglerne om tvungen fremmøde-pligt til kontrol forsvinder ved overgangen til frivillighedsprincippet i nærværende lovforslags respekt for den enkelte dagpengesøgendes personlige frihed og værdighed.

Blandt de politiske partier er det som bekendt Det Radikale Venstre, som kraftigst er blevet generet af forsøgene på at finde løsninger på problemerne omkring det specielt danske fænomen, jobtilbudsordningen og den 26-ugers-regel, som indebærer, at man næsten som en evighedsmaskine efter et halvt års arbejde i årevis kan bidrage til familiens levedod med over tusinde kroner om ugen fra arbejdsløshedsdagpenge. Hele dette menageri forsvinder nu totalt.

Det er ikke blot vore radikale venner, der bør glæde sig over dette fremskridt. Også for den sunde samfundsfornuft er det en triumf. Med nærværende lovforslag undgås alle de mange ulemper og praktiske